

Németh Géza

Imaginárius terek • Spazi immaginari

Imaginárius terek

Spazi immaginari

Katalógus © Olasz Kultúrintézet, 2005
Esszé © Csorba László, 2005
Olasz fordítás: Pálmai Nóra

ISBN 963 217 766 5

Németh Géza

Imaginárius terek • Spazi immaginari

Kiállítás

Esposizione

2005. március 10 – március 31.

10 – 31 marzo 2005.

Olasz Kultúrintézet
H-1088 Budapest, Bródy Sándor utca 8.
Tel.: (36-1) 483-2040
Fax: (36-1) 317-6653
e-mail: segreteria@italcultbudapest.hu
homepage: www.italcultbudapest.hu

A művészet hídja Itália és Magyarország között

Az olasz–magyar kulturális kapcsolatok történetében mindig is kiemelt szerepük volt a magyar művészeknek, akik hosszabb ideig Olaszországban élve, vagy olasz utazásaik során – elsősorban az elmúlt két évszázadban – megismerték és alkotásaikon keresztül megismertették az olasz élet jellegzetes vonásait. Ezt bizonyítják a nagy magyar és közép-európai művészeti hagyományokra jellemző érzékenységgel készült, vászonra festett figuráik és tájai, valamint emlékműveket és más művészi alkotásokat ábrázoló képeik.

Feladatunknak érezzük vendégül látni és megismertetni ezeket a művészeket. A budapesti Olasz Kultúr-intézet és a Római Magyar Akadémia közötti szoros együttműködésnek is köszönhetően boldogan teszünk eleget ezen kötelességünknek. Nem véletlen, hogy ennek a katalógusnak a bevezetőjét az Akadémia jelenlegi igazgatója, Csorba László írta, mint ahogy az sem véletlen, hogy az első magyar parlamentnek egykor otthont adó budapesti Olasz Kultúr-intézet dísztermében található a XIX. századi – hosszú ideig az itáliai Rómában és Pisában élő – nagy magyar festő, id. Markó Károly olasz tájképet ábrázoló alkotásának vászonra festett óriási méretű reprodukcióját.

Németh Géza a legjelentősebb mai művészek egyike, aki tökéletesen illeszkedik ebbe a hagyományba. Egészen különleges, vegyes technikával – akril és digitális nyomat funérlemezen – készített „imaginárius tájai” egy hosszú, több mint negyven évet felölelő emberi és kreatív kulturális utazás csodálatos összegzését adják, ahol a művész könnyedén mozog az emlékezet és fantázia, álom és valóság között.

Goethe szavaival élve „nincs biztosabb út a világtól való elmenekülésre, mint a művészet; de nincs biztosabb kötődés a világhoz, mint a művészet”. Úgy gondoljuk, ez a goethei gondolat teljes mértékben megtestesül Németh Géza gyönyörű alkotásaiban, melyek a látszólag különc és szurreális, különleges v. arázsú kompozíciókon keresztül a világtól való folyamatos menekülést mutatják be, ugyanakkor figyelmeztetnek is azokra a veszélyekre, melyek több ezer éves kultúránkban leselkednek ránk, és amelytől az ember látszólag egyre inkább eltávolodik.

ARNALDO DANTE MARIANACCI

Il ponte dell'arte tra Italia e Ungheria

Nella storia dei rapporti culturali tra l'Italia e l'Ungheria, gli artisti magiari hanno sempre avuto un ruolo di primo piano. Spesso vivendo a lungo in Italia, o viaggiando attraverso il nostro paese, sono riusciti, soprattutto nel corso degli ultimi due secoli, ad approfondire e a far meglio conoscere aspetti importanti della vita italiana, fissando sulla tela personaggi e paesaggi, ma anche monumenti ed opere d'arte, colti con una sensibilità tutta particolare che è propria della grande tradizione artistica ungherese e centro europea.

Crediamo che uno dei nostri compiti sia quello di ospitare e far conoscere questi artisti, obiettivo che stiamo felicemente realizzando grazie anche ad una più intensa collaborazione tra l'Istituto Italiano di Cultura di Budapest e l'Accademia d'Ungheria in Roma. Non è un caso che la presentazione di questo catalogo sia firmata dall'attuale direttore dell'Accademia, László Csorba e non è nemmeno un caso che nel salone dell'Istituto Italiano di cultura di Budapest, già aula del primo parlamento ungherese, campeggi una gigantesca riproduzione su tela di un paesaggio italiano, opera del grande pittore ungherese dell'ottocento Károly Markó senior, a lungo vissuto in Italia, tra Roma e Pisa.

Németh Géza, uno degli artisti ungheresi di oggi più rappresentativi, s'inserisce perfettamente in questa grande tradizione e i suoi "spazi immaginari" sintetizzano mirabilmente, attraverso una tecnica mista tutta particolare, tra acrilico e stampa digitale su compensato di legno, un lungo viaggio culturale, umano e creativo che abbraccia oramai più di quarant'anni e si muove, con grande disinvoltura tra memoria e fantasia, tra realtà e sogno.

Non diceva forse Goethe "che non c'è via più sicura per evadere dal mondo che l'arte; ma non c'è legame più sicuro con esso che l'arte?" Crediamo che questa idea goethiana dell'arte s'incarni totalmente in queste splendide opere di Németh Géza, che rappresentano, attraverso composizioni apparentemente stravaganti e surreali, di straordinaria suggestione, continue evasioni dal mondo e, allo stesso tempo, richiami continui ai pericoli che incombono nella nostra plurimillenaria civiltà da cui l'uomo sembra sempre più estraniarsi.

ARNALDO DANTE MARIANACCI

Utazás ismeretlen állomás felé

Amikor nézegetni kezdtem Németh Géza itt kiállított képeit, egy majd százötven éves könyv jutott eszembe. Egy volt katolikus pap, az 1848–49-es szabadságharc mártírja, Barsi József írta a küzdelem alatti és utáni élményeiről. A címe: *Utazás ismeretlen állomás felé*. A könyv tartalma most nem ide tartozik – de ez a cím folyton ott motoszkált az agyamban, amikor elkezdtem Géza képeiben „utazgatni”. Mert hát ahogy megálltam bármelyikük előtt, máris megéreztem a hívást: lépj be az én világomba, indulj el az utamon, utazz velem – de hogy hová? – azt nem lehet kitalálni. Ahogy az említett katonatiszt írta: „ismeretlen állomás felé”.

Vajon tudja-e Németh Géza, hova utaznak képeinek látogatói? Szerintem nem tudja – de nem is tudhatja. Amikor kitalálta őket, ő is beléjük lépett és elutazott a saját ismeretlen állomásai felé. És most felajánlja, hogy utazzunk mi is. Módszere a képzőművészet egyik ősi kompozíciós ötlete: reális elemeket rak össze addig ismeretlen szerkezetben. Az elemeket a modern technika segítségével, digitális fényképeken gyűjti, a szerkesztéshez pedig számítógépet is használ. Ám összevegyíti mindezt a kézzel festés archaikus módszeraival, így nemcsak látványt állít elő, hanem igazi műtárgyat is.

Utazgatás közben jöttem rá, hogy állomáskereső képzeletem akaratlanul is azokból az elemekből akar kiindulni, építkezni, amelyekből és amelyekkel a művész dolgozott. A képek persze első pillantásra is, egyszerűen önmagukban szépek, így természetesen a motívumok forrásainak ismerete nélkül is maradéktalanul élvezhetők. De mégis észrevettem, hogy Németh Géza nem akarta teljesen elrejtetni, honnan vette az inspirációkat. Így amikor felismertem a zsámbéki monostortemplom impozáns romjait a *Rene-szansz* című kép hátsó, kékes párájában, ettől kezdve a márványlépcsőre helyezett ajtókeretben lógó, fehér rongy számomra egy tragikus színielőadásnak lett katartikus díszlete. Nincs magyar ember, akit meg ne ragadna történelmünk szép magyar komédiája: csodálatos középkori és reneszánsz kultúrkinccseink pusztulása a későbbi viharos évszázadok során. Gézának ez a költői képe engem most már erre a közösségi szomorúságra is emlékeztet. Vagy amikor a *Palota* című kép terében kibontakozik a fertőrákosi köfajtó kubista oszlopcsarnoka, valahogy rögtön a római világbirodalom civilizációs súlyát érzem, s hallani vélem a Borostyán úton vonuló légiók lépteinek dübörgését. A hatalmas kamrákat ugyanis, amelyeknek a mennyezeti kőhullástól védő drótrácsozatát a művész ravaszul odavarázsolta a padlóra is, remekül elszórakozva a különféle felületek egybeszövésével, egykor a római bányászok kezdték kivésni a jellegzetes, sötétszürke színű, dolomitszerűen aprózódott lajtamészkekből.

A Fertő-vidék e különleges látnivalója persze tucatnyi más gondolatot is előhívhat – mégis úgy vélem, a római asszociáció aligha véletlen. Képről képre haladva rá kell jönnünk, hogy Németh Géza valahogy Itália felé tereli utazói ösztöneinket. A *Repedés* kivételes erejét számomra az is adja, hogy a pusztulás egy jellegzetes, emeletráépítéses római barokk bérházat fenyeget. A *Délután* belső feszültségét az is megérzi, aki nem jön rá azonnal, hogy a baloldali bárterasszal szemben jobboldalt felállított görög oszlopok tetején a palermói dóm normann-gótikus toronysisakja meredezik. (Én sem jöttem rá.) És a *Sülyledő századok* klasszikus kultúrpezzimizmusának pontos értéséhez sem kell tudnunk, hogy a kép esztétikai korrektségét a palermói dóm egy másik részlete, a kupola és az arabeszkekkel csipkézett tetőváll biztosítja, amint éppen hősiességgel alábuknak a homokban. És hát persze, akkor is lenyűgözött a *Város* című képen a hatalmas kősziklaív tetejére varázsolta, elérhetetlenül távoli házcsoportozat, egy fajta mennyei Jeruzsálem, amikor még nem tudtam Gézától, hogy Dél-Szicília egyik gyöngye, Ragusa adta hozzá az arcát.

A konkrét részletek tehát mellékesek – de az összbenyomás egyértelmű: az itáliai és a szicíliai élmények különösen erősen inspirálták Németh Gézát, hogy képeivel a maga belső tájain utazgasson. És amikor erre rájöttem, még nagyobb kedvem lett melléje szegődni virtuális útjain. És ahogy térültünk, fordultunk, egyszer csak nekem is összeszorította a szívemet a tengerparti homokban lépegető sűrű magányossága, aki lám, durva erőszak célpontja lehet a mai kegyetlen világban. Huss, repülj el, szép sűrű! – arra az állomásra nem akarok megérkezni, ahol téged lelőhetnek!

CSORBA LÁSZLÓ
történész, a Római Magyar Akadémia igazgatója

Viaggio verso una stazione sconosciuta

Quando ho cominciato a vedere le immagini di Géza Németh qui esposte, mi è venuto in mente un libro di quasi centocinquanta anni fa, scritto da un prete cattolico, József Barsi, martire della guerra d'indipendenza del 1848-49, a proposito delle sue esperienze durante e dopo il conflitto. Il titolo del libro è "Viaggio verso una stazione sconosciuta". Il contenuto del libro è per noi adesso irrilevante, ma questo titolo mi risuonava nella mente, mentre cominciamo a "viaggiare" nelle immagini di Géza. Qualunque fosse l'immagine davanti a cui mi fermavo, sentivo una voce che mi diceva: entra nel mio mondo, viaggia con me – ma dove? – questo non era possibile prevederlo. Come scrisse il soldato sopraccitato: "verso una stazione sconosciuta".

Chissà se Géza Németh sa quale sia il viaggio che intraprendono i visitatori delle sue immagini. Secondo me non lo sa – né può saperlo. Quando le ha inventate anche lui vi è entrato e ha cominciato un viaggio verso le proprie stazioni sconosciute. E ora invita a viaggiare anche noi. Il suo metodo è rappresentato da una delle antiche idee di composizione delle belle arti: comporre elementi reali in una struttura finora sconosciuta. Raccoglie gli elementi con l'aiuto della tecnologia moderna, con fotografie digitali, e per la composizione utilizza il computer. Ma mischia tutto questo con il metodo arcaico della pittura a mano, e realizza in questo modo non soltanto una visione, ma una vera e propria opera d'arte.

Durante il mio viaggio ho capito che la mia immaginazione, volta alla ricerca di stazioni, vuole involontariamente aggrapparsi a quegli elementi con cui ha lavorato l'artista. Certo le immagini, anche al primo sguardo, sono semplicemente belle, e quindi possono essere apprezzate anche senza la conoscenza delle fonti dei motivi. Tuttavia mi sono accorto che Géza Németh non voleva nascondere del tutto l'origine delle sue ispirazioni. Così a partire dal momento che ho riconosciuto le rovine imponenti della chiesa del monastero di Zsámbék nella nebbiolina azzurrastra dello sfondo dell'opera dal titolo "Rinascimento", lo straccio che pendeva dall'architrave della porta situata sulle scale di marmo, è divenuto per me una parte dello scenario catartico della rappresentazione di una tragedia. Non esiste ungherese che non si senta travolto dalla bella commedia della nostra storia: la sciagura che nel corso di secoli tempestosi distrusse i tesori della nostra cultura medioevale e rinascimentale. Questa bella opera poetica di Géza mi fa ormai venire in mente anche questa tristezza collettiva. Oppure quando nello spazio del quadro intitolato "Palazzo" si sviluppa il colonnato cubista della cava di pietra di Fert?rákos, in un certo qual modo avverto il peso della civiltà mondiale dei Romani, e mi sembra di sentire il rimbombare dei passi delle legioni che marciavano sulla via dell'Ambra, poiché gli enormi ambienti interni, furono in origine scavati dai minatori romani, utilizzando le caratteristiche pietre calcaree di color grigio scuro del Lajta. L'artista ha ricreato con astuzia anche sul pavimento quella rete di metallo che proteggeva dalla caduta delle pietre del soffitto di queste "sale", divertendosi magnificamente con la tessitura dei diversi tipi di superficie.

Questa particolare visione della regione di Fert? può evocare naturalmente anche altre riflessioni, ma credo che l'associazione mentale con Roma non sia un caso. Passando di quadro in quadro ci accorgiamo che Géza Németh indirizza in qualche modo verso l'Italia il nostro istinto di viaggiatore. La forza straordinaria del quadro intitolato "Crepa" è data per me dal fatto che sia un condominio barocco di Roma ad esser minacciato dalla distruzione. E la tensione interna del quadro "Il pomeriggio" viene percepita anche da colui che non realizza subito che di fronte alla terrazza del bar a sinistra, si erge, in cima alle colonne greche innalzate sulla destra, il tetto della torre gotico-normanna del Duomo di Palermo. (Neanch'io l'avevo realizzato). E per la precisa percezione del pessimismo culturale del quadro "Secoli che sprofondano" è necessario sapere che la correttezza estetica del quadro è garantita da un altro particolare del Duomo di Palermo: la cupola e il cornicione decorato da arabeschi, raffigurati mentre, con orgoglio eroico, sprofondano nella sabbia. E naturalmente sono rimasto incantato dal gruppo di case, lontane, irraggiungibili, collocate con magia sopra un arco roccioso nel quadro intitolato "Città", una specie di Gerusalemme Celeste, fintanto che non ho appreso da Géza che aveva preso a prestito per quest'immagine la città di Ragusa, la perla della Sicilia Meridionale.

I dettagli concreti sono quindi secondari, ma l'impressione dell'insieme è univoca: le esperienze d'Italia e di Sicilia sono state di grande ispirazione per Géza Németh, per poter viaggiare con i quadri nei paesaggi interni di se stesso. E quando ho capito ciò, mi è venuta una voglia ancora maggiore di fargli compagnia in questi itinerari virtuali. E mentre ci incamminavamo, all'improvviso anche a me si è stretto il cuore per la solitudine del gabbiano che passeggiava sulla sabbia della riva del mare, il quale, nel mondo crudele di oggi, potrebbe facilmente diventare obiettivo di una brutale violenza. Scìò, scìò, vola via bel gabbiano! – non voglio giungere a quella stazione in cui potrebbero ucciderti!

LÁSZLÓ CSORBA
storico, Direttore dell'Accademia d'Ungheria in Roma

Életrajz

- 1944. október 3. Budapest (Rákoshegy).
- 1959. Képző- és Iparművészeti Gimnázium festő szak
- 1962. Ideológiai és egyéb okok miatt eltanácsolják, magántanulóként érettségizik
- 1963. Szegedi Tanárképző Főiskola rajz-matematika szak
- 1969. Építész diploma az Ybl Miklós Műszaki Főiskolán
- 1971–1982. Magántervező
- 1979. A Magyar Népköztársaság Művészeti Alap tagja
- 1982. Grafikai gmk. vezetője
- 1984. Alkotóközösség vezetője
- 1985–1986. New York, az Ariel Galéria tagja, megjelenik a szitamappa
- 1987. Megnyeri a Világbank (Washington) nemzetközi pályázatát
Egy év Washingtonban, New Yorkban
- 1991. Ars Una Stúdió képeslapkiadó vezetője
- 1993. Létrehozza az Arthis Alapítványt és Könyvkiadót
- 1994. A Magyar Képző- és Iparművészek Szövetségének tagja
A Magyar Szépműves Társaság tagja
- 1996. Művészi tipográfiai munkájáért a szép könyv versenyen díjat nyer
- 2001–2002. Római tanulmányút
- 2002–2003. New Yorkban dolgozik

Curriculum Vitae

Géza Németh nasce a Budapest (Rákoshegy) nel 1944. Nel 1959 s'iscrive al Liceo Artistico, seguendo il corso di studi di pittura. Prosegue poi gli studi presso la Facoltà di Magistero di Szeged, con indirizzo di disegno e matematica. Infine si laurea in architettura presso il Politecnico Miklós Ybl di Budapest. Dal 1979 è membro di varie associazioni artistiche, nel 1982, insieme con altri artisti, fonda uno Studio di Grafica (Grafikai Alkotóközösség Stúdió). Tra il 1985 e il 1988 vive a New York, espone in diverse mostre. Nel 1987 vince il concorso internazionale della Banca Internazionale (Washington); in seguito rimane ancora un anno a New York e Washington. All'inizio degli anni novanta sviluppa la sua attività di artista e di editore (Ars Una Studio, Arthis Alapítvány Könyvkiadó). Nel 1996, per il suo lavoro di tipografia artistica, vince il premio nazionale al concorso "Bel Libro" (Szép könyv). Nel periodo 2001–2002 soggiorna a Roma, poi, nel 2002–2003 lavora per sei mesi a New York.

Válogatás fontosabb önálló kiállításokból / Selezione delle sue 32 mostre personali

- 2004. Budapest Galéria, Budapest
- 2004. Accademia d'Ungheria in Roma
- 2003. Reinhold Brown Gallery, New York
- 2001. Sziget Galéria, Budapest
- 2000. Vigadó Galéria, Budapest
- 1996–1997. Arizona, USA, Northern Arizona University Art Museum and Galleries
- 1995. Budapest, Körmendi Galéria
- 1995. Újpest Galéria
- 1994. Arizona, Northern Arizona University Art Museum and Galleries
- 1994. Moszkva, Magyar Kulturális Központ
- 1991. Bécs, World Trade Center
- 1989. Kecskeméti Képtár
- 1988. Budapest, Duna Galéria
- 1988. New York City, Nippon Gallery
- 1988. Washington D. C., The World Bank Art Society
- 1987. New York City, Ariel Gallery, Soho
- 1986. New York, Esta Robinson Contemporary Art
- 1986. New York City, Ariel Gallery, Soho
- 1985. New York, Scarsdale, Brucato Art Gallery
- 1982. Budapest, Fiala Művészek Klubja
- 1982. Budapest, Vizivárosi Galéria
- 1975. Budapest, Kassák Galéria
- 1970. Budapest, Eötvös Galéria

Válogatás fontosabb csoportos kiállításokból / Selezione delle 39 mostre collettive cui ha partecipato:

2003. Cannes-Azur, Salon de la Gare Maritime de Cannes
2002. Museo de Belles Artes, Buenos Aires, Argentina
1999. Sala Exposiciones Komunikationes Caracas, Venezuela
1998–1999. Universidad Simon Bolivar Museum, Galeria de Arte Caracas, Venezuela
1998. Festival International de la Cultura en Boyaca, Palacco Gubernamental Tucha, Columbia
1998. United Nations Office in Vienna, Humanity and Values
1997. Budapest, Körmendy Gallery
1994. Miskolc, Grafikai Biennálé
1995. Budapest, Körmendy Gallery
1987. New York City, Ariel Gallery „Another reality“ Group Show
1987. Belgium, Cul-des-Sarts (Couvin) 4. „Petit format de papier“
1986. Open Competition Group Show
1986. New York City, Ariel Gallery
1985. New York, Scarsdale, Brucato Art Gallery
1983. Miskolc, Garafikai Biennálé
1983. Budapest, Múcsarnok
1982. Óbuda Galéria, „Fotóhasználat a grafikában“
1980. Budapest, Fialat Művészek Klubja
1979. Budapest, Kassák Klub Galéria
1977. Budapest, Fialat Művészek Klubja
1975. Budapest, Kassák Klub Galéria
1973. Balatonboglár, Kápolna tárlat
1972. Budapest, ELTE Eötvös Klub
1970. Budapest, Hess András Kollégium
1969. Budapest, ELTE Eötvös Klub

Munkái közgyűjteményekben / Opere presso collezioni pubbliche (selezione)

Arizona, Flagstaff Museum
Belgium, Musée du Petit Format
Budapest, Magyar Nemzeti Galéria
Kecskemét, Bács-Kiskun Megyei Múzeum
Pécs, Modern Magyar Képtár
Szentendre, Ferenczy Múzeum

Bibliografia – válogatás / selezione di 30 articoli

Leona Fein: „Earth colors“ 1985. ART SPEAK, New York, 1986. 09. 01.
Edward Rubin: „Do the Galleries and skip the shrink“ ART SPEAK, New York, 1986. 02. 16.
Kecskeméti Kálmán: „Ahol a dolgok történnek“ Beszélgetés Németh Géza festőművésszel. MOZGÓ VILÁG, 1987. 07.
Bakonyvári M. Ágnes: „Élménynyomok“ MŰVÉSZET, 1989. 07.
Alan Petersen: „Artist portrays human spirit“ ARIZONA DAILY SUN, 1994. 12. 10.
Láncz Sándor: „Németh Géza festészetéről“ Tanulmány. 1994.
Wehner Tibor: „Semmi sem biztos“ FIGYELŐ, 1995. 06. 01.
Wehner Tibor: „Sejtelmességekből szőtt képek“ ÉLET ÉS IRODALOM, 1995. 11.
Szepesi Attila: „Monstrumok“ MAGYAR SZEMLE, 2002. 10.
Szemethy Imre: „Római variációk“ MOZGÓ VILÁG, 2002. 05.

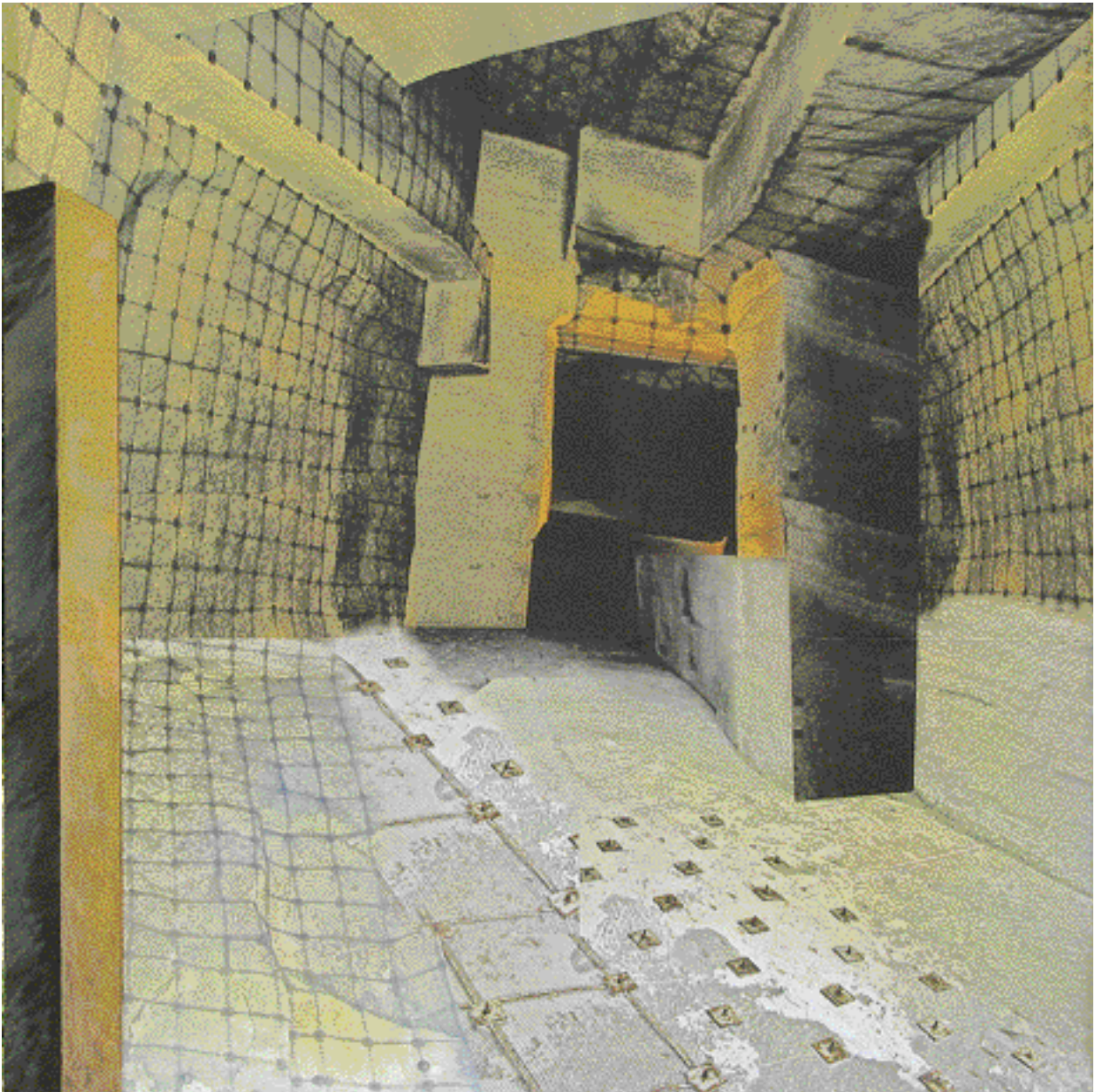
Cím / Indirizzo

NÉMETH GÉZA
1037 Budapest, Királylaki út 95.
361-250-5009
0620-496-3408
E-mail: art@gezanemeth.hu
<http://www.gezanemeth.hu>

Reneszánsz, 2004. akryl, digitális nyomat, vegyes technika, farost, 100x100 cm

Rinascimento, 2004. acrillico, stampa digitale, compensato di legno, tecnica mista, 100x100 cm

Palota II, 2004. akril, digitális nyomtatás, vegyes technika, farost, 100x100 cm

Palazzo II, 2004. acrilico, stampa digitale, compensato di legno, tecnica mista, 100x100 cm

Palota, 2004. akryl, digitális nyomtatás, vegyes technika, farost, 100x100 cm

Palazzo, 2004. acrilico, stampa digitale, compensato di legno, tecnica mista, 100x100 cm

Sehová út, 2004. akryl, digitális nyomat, vegyes technika, farost, 100x100 cm

Strada per nessun dove, 2004. acrilico, stampa digitale, compensato di legno, tecnica mista, 100x100 cm

Állatok ideje, 2004. akril, digitális nyomtatás, vegyes technika, farost, 100x100 cm

Il tempo degli animali, 2004. acrilico, stampa digitale, compensato di legno, tecnica mista, 100x100 cm

Udvar, 2004. akril, digitális nyomtat, vegyes technika, farost, 100x100 cm

Cortile, 2004. acrillico, stampa digitale, compensato di legno, tecnica mista, 100x100 cm

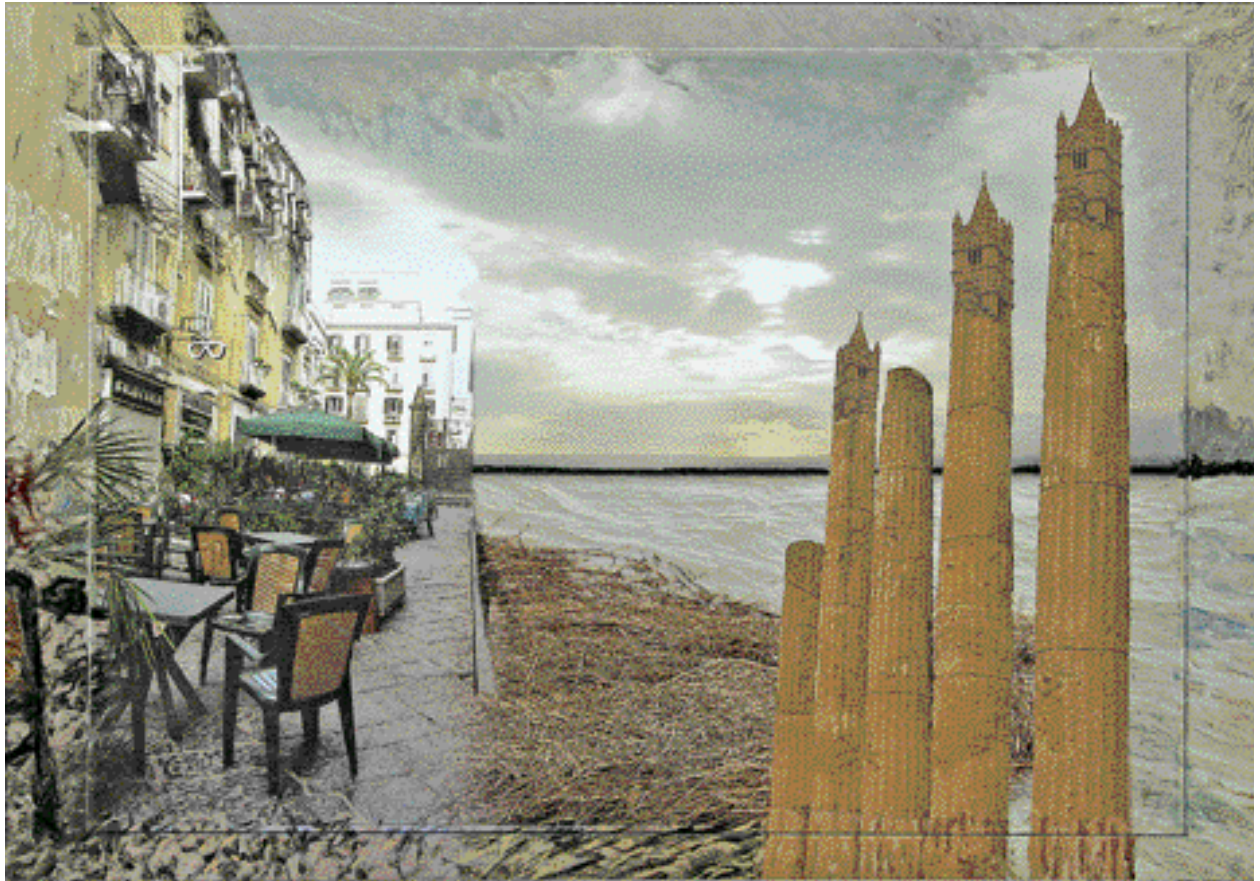
Erdei tárgyak, 2004. akril, digitális nyomat, vegyes technika, farost, 100x100 cm

Oggetti silvestri, 2004. acrillico, stampa digitale, compensato di legno, tecnica mista, 100x100 cm

Fejfák, 2004. akril, digitális nyomat, vegyes technika, farost, 70x100 cm

Croci di legno, 2004. acrilico, stampa digitale, compensato di legno, tecnica mista, 70x100 cm

Délután, 2004. akril, digitális nyomtatás, vegyes technika, farost, 70x100 cm

Pomeriggio, 2004. acrilico, stampa digitale, compensato di legno, tecnica mista, 70x100 cm

Rétegek, 2004. akril, digitális nyomat, vegyes technika, farost, 100x70 cm

Strati, 2004. acrillico, stampa digitale, compensato di legno, tecnica mista, 100x70 cm

Visszajövök, 2004. akryl, digitális nyomat, vegyes technika, farost, 100x70 cm

Ritornerò, 2004. acrilico, stampa digitale, compensato di legno, tecnica mista, 100x70 cm

Célpont, 2004. akryl, digitális nyomtatás, vegyes technika, farost, 70x100 cm

Bersaglio, 2004. acrilico, stampa digitale, compensato di legno, tecnica mista, 700x100 cm

Süllyedő századok , 2004. akryl, digitális nyomat, vegyes technika, farost, 70x100 cm

Secoli che affondano, 2004. acrilico, stampa digitale, compensato di legno, tecnica mista, 70x100 cm

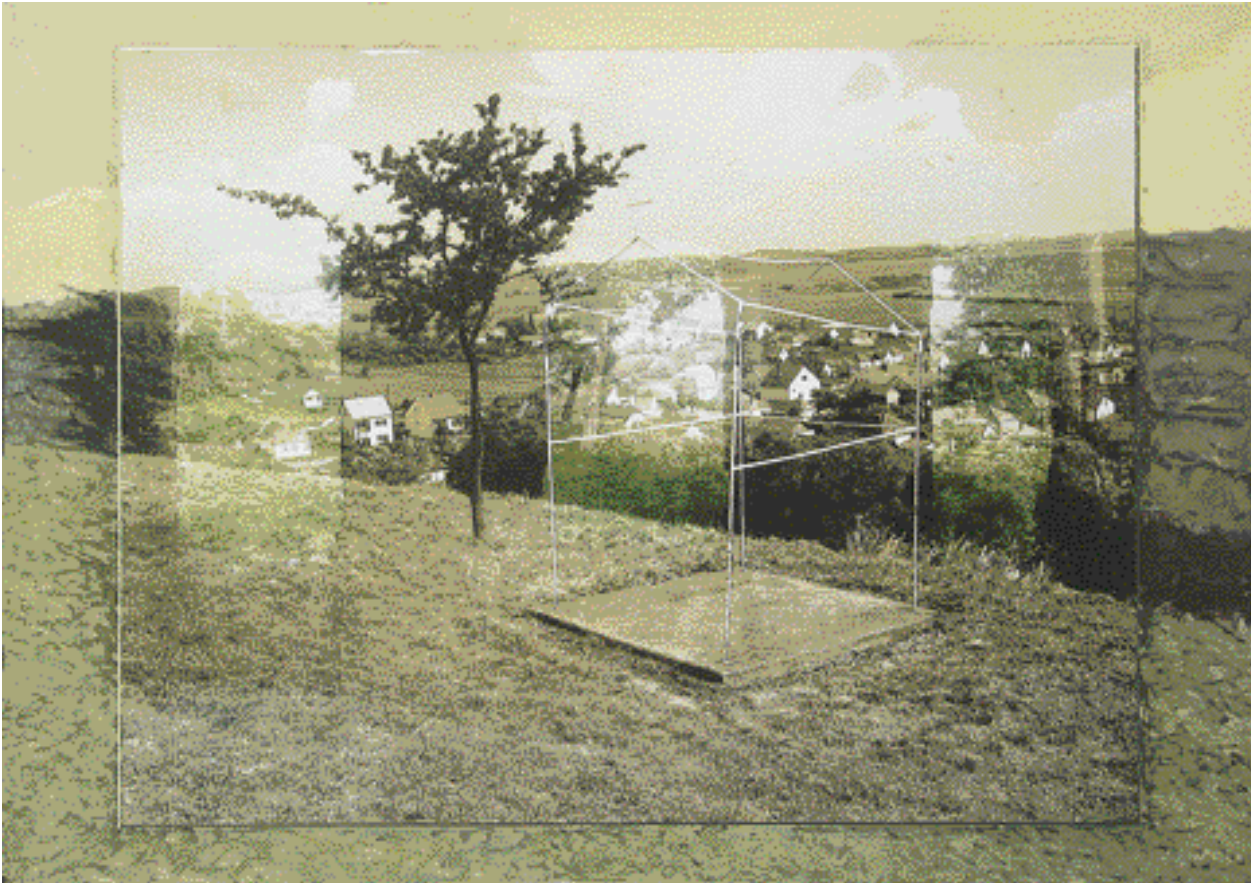
Repedés, 2004. akril, digitális nyomat, vegyes technika, farost, 70x100 cm

Crepa, 2004. acrillico, stampa digitale, compensato di legno, tecnica mista, 700x100 cm

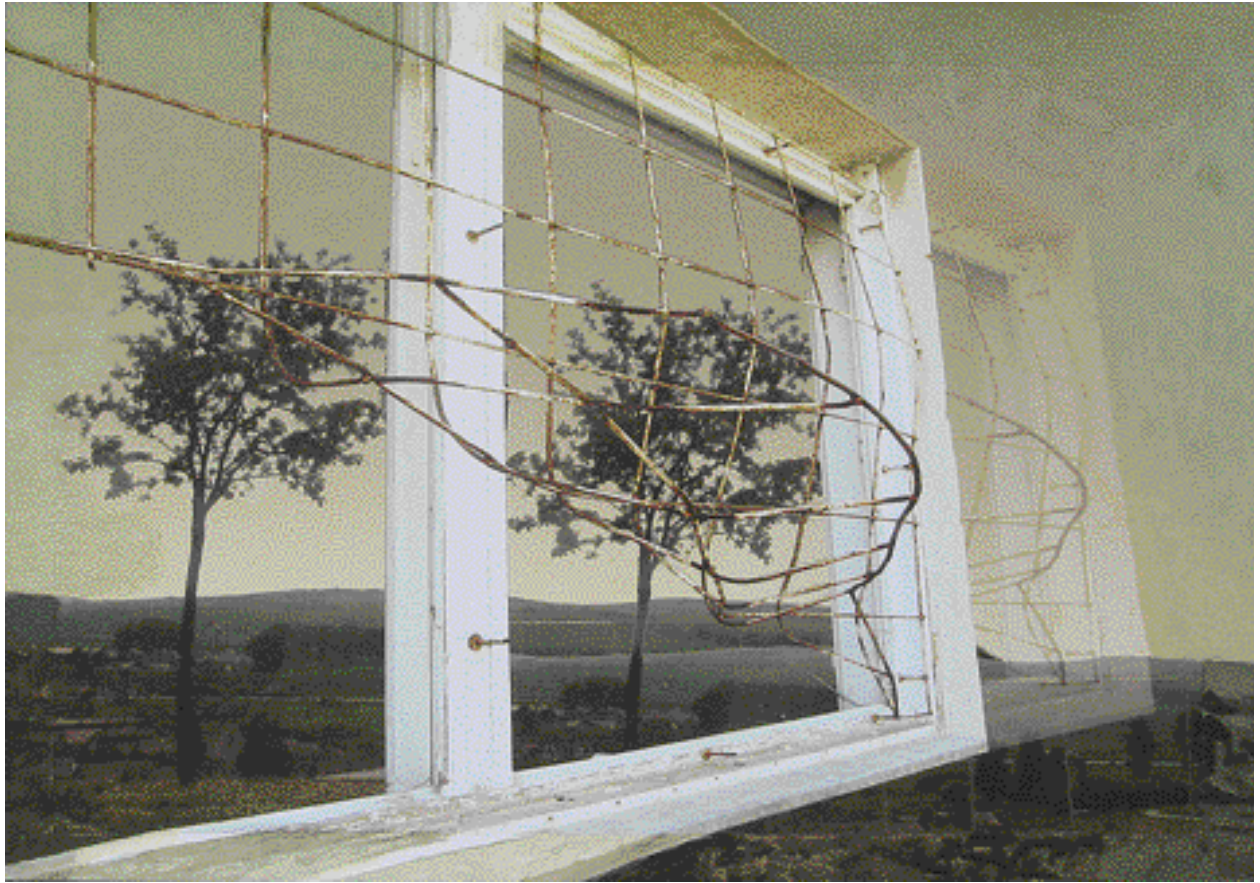
Város, 2004. akril, digitális nyomat, vegyes technika, farost, 70x100 cm

Città, 2004. acrillico, stampa digitale, compensato di legno, tecnica mista, 70x100 cm

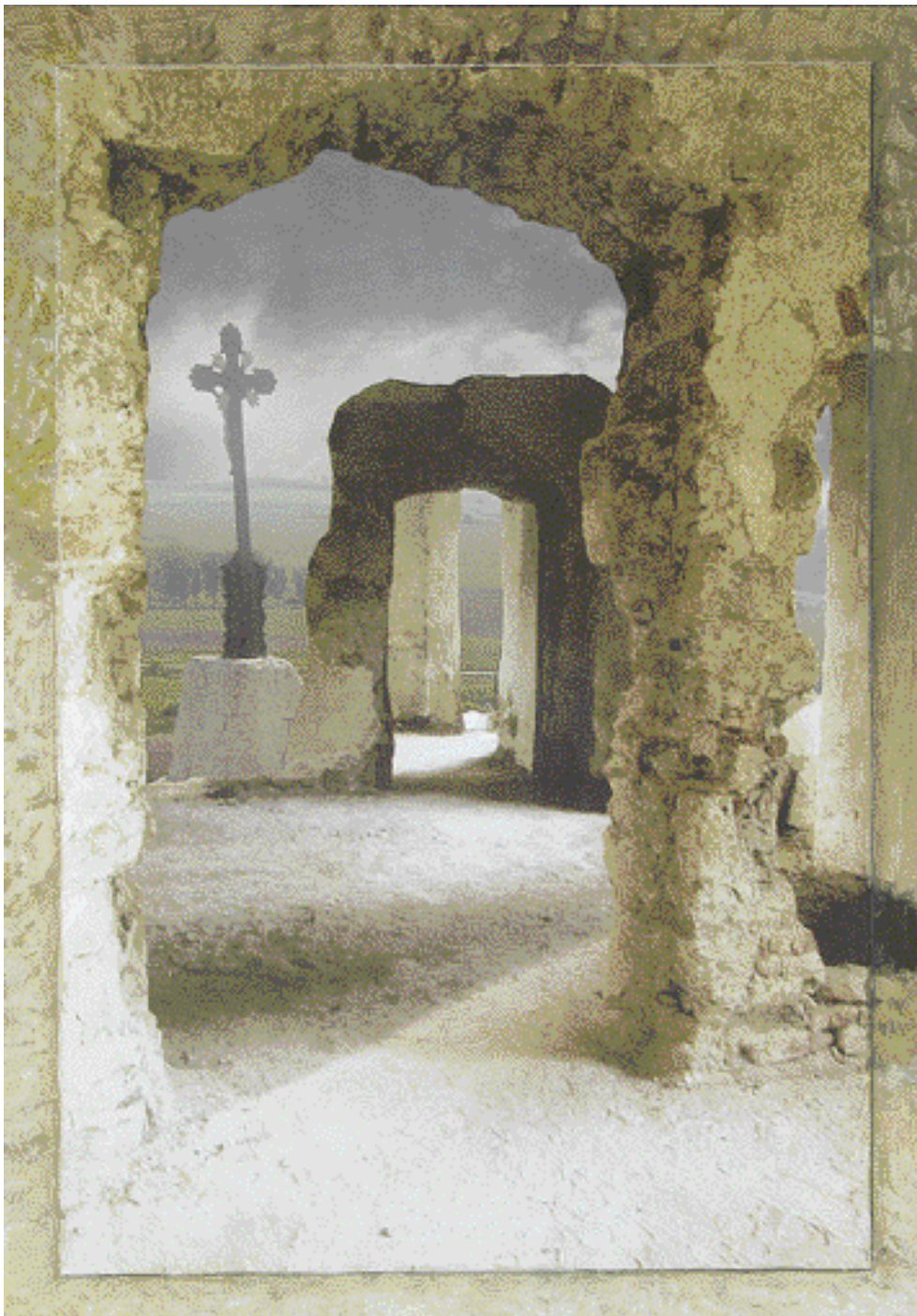
Tabernákulum, 2004. akryl, digitális nyomat, vegyes technika, farost, 70x100 cm

Tabernacolo, 2004. acrillico, stampa digitale, compensato di legno, tecnica mista, 700x100 cm

Ablak, 2004. akril, digitális nyomtatás, vegyes technika, farost, 70x100 cm

Finestra, 2004. acrilico, stampa digitale, compensato di legno, tecnica mista, 700x100 cm

Labirintus, 2004. akryl, digitális nyomat, vegyes technika, farost, 100x70 cm

Labirinto, 2004. acrilico, stampa digitale, compensato di legno, tecnica mista, 100x70 cm

Siracusa, 2004. akril, digitális nyomtatás, vegyes technika, farost, 100x70 cm

Siracusa, 2004. acrilico, stampa digitale, compensato di legno, tecnica mista, 100x70 cm

Vonalak, 2004. akryl, digitális nyomat, vegyes technika, farost, 70x100 cm

Linee, 2004. acrilico, stampa digitale, compensato di legno, tecnica mista, 700x100 cm

Felhő, 2004. akryl, digitális nyomat, vegyes technika, farost, 100x100 cm

Nuvola, 2004. acrillico, stampa digitale, compensato di legno, tecnica mista, 100x100 cm

Olasz Kultúrintézet

H-1088 Budapest, Bródy Sándor utca 8.

Tel.: (36-1) 483-2040

Fax: (36-1) 317-6653

e-mail: segreteria@italcultbudapest.hu

homepage: www.italcultbudapest.hu